FARNÍ ZPRAVODAJ

2 / 2020

PRO FARNOSTI ROUSÍNOV A KRÁLOVOPOLSKÉ VÁŽANY

Liturgie Velkého pátku 2020

Moji drazí,

rok uplynul a já se s Vámi opět touto cestou setkávám v našem farním zpravodaji. Jak všichni víme, tento rok byl více než výjimečný. V postní době, po křížové cestě v Habrovanech jsme zavzpomínali s průvodcem Štěpánem, na naši pouť do Svaté země a ani jsme netušili, jaký nás čeká rok. Po zbytek postní doby jsme zůstali v našich domovech, křesťané duchovně přijímali Krista v eucharistii a já jsem zůstával neustále v modlitbách s Vámi, odsloužil jsem sám zde na faře mše svaté na vaše úmysly. V březnu mi odešel k Pánu můj tatínek, a já a můj bratr jsme se nemohli, díky opatření, s ním rozloučit či utišit své blízké v bolesti. Ale Pán ví, co dělá a tak naše kroky vedly tam, kam on chtěl, a já jsem to přijal a jsem přesvědčen, že je to správně. Velikonoční obřady jsme odsloužili pouze s akolytou Václavem. Nejvýznamnější křesťanské svátky a my zůstali doma.

Snad nejdojemněji tuto dobu vystihla situace z Vatikánu, kdy papež František kráčel po prázdném náměstí a my si uvědomovali jaké je prázdno bez lidí, kde jsou ty zástupy věřících? Doufám ale, že ač bylo a je prázdno v ulicích, nezůstalo prázdno v našich srdcích. Ty se sice chvějí lidským strachem, ale přesto je nechme otevřené našemu Pánu, nebojte se, On se postará… Tato doba mi připomíná čas prvních křesťanů, možná i čas po ukřižování Krista.

Otec Ondřej před prázdným kostelem

Kdy se připodobňujeme učedníkům mající obyčejný lidský strach, ale přesto touhu být s Pánem, scházejících se v Jeho jménu, ale v malém množství, neboť jim někdo brání v tomto setkání. Ale máme Písmo svaté, modlitbu a naději ve stále přítomném Kristu. Využívejte možnost svatého přijímání, aby vaše srdce nezůstalo prázdné. Pokud máte možnost, přijměte Ježíše.

Po první vlně přišel máj, konečně jsme mohli vyjít ven a na májových poděkovat a svěřit své prosby naší milé nebeské matce. V červnu přijalo 10 dětí poprvé Krista v eucharistii, biřmovancům svátost udělena nebyla, ale věřím, že vanutí Ducha svatého ovlažuje jejich počínání, jak jsem již psal, Pán má s námi své záměry a ten pravý čas pro tuto svátost na naše milé biřmovance teprve čeká. Setkání s nimi ale i s ostatními mně velmi těší a také mě velmi těší, že se můžeme již scházet na faře na náměstí. Více o tom jsem napsal v dalším článku. Plánovali jsme spoustu akcí pro děti, které nebyly uskutečněny, doufám ale, že vše přejde a bude spousta možností být s Vámi. …Velmi mi vaše blízkost chybí, ale modlím se za Vás a respektuji zdraví každého z Vás, neboť zdraví je Božím darem a nemělo by se s ním hazardovat. I ve druhé vlně neustále sloužím mše svaté, doufám, že se vše bude pomalu uvolňovat a snad se všichni brzo sejdeme k slavení mše svaté v našich kostelích. Pokud ne, zkuste o Vánocích pohledět na dítě v betlémě - **to světlo světa, které vnáší do našich všedních dnů lásku naději.** Důvěřujme Ježíši, svému králi, který nám, nenabízí slávu a bohatství, ale lásku a sám sebe.

Chtěl bych vám všem poděkovat za podporu, za finanční dary a jakoukoliv další pomoc. Děkuji všem, kteří přispěli svými články a příspěvky do farního zpravodaje. Také děkuji ekonomické a pastorační farní řadě, kostelníkům, varhanicím, akolytům, katechetkám a všem, kteří dáváte svůj čas Pánu a tím i naší farnosti, neboť žít pro Pána je naší největší radostí.

Rád bych vám všem, popřál k blížícím se Vánocům, tímto úryvkem dobré zprávy – evangelia sv. Lukáše…

… Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid.

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Žehná vám váš otec Ondra.

Pěší pouť do Křtin

Tak jako každým rokem i letos se farníci našich dvou farností vypravili na pěší pouť k Panně Marii Křtinské. Když jsme touto tradiční poutí zahajovali poutní „sezónu“ ještě jsme netušili, co nás v nejbližších měsících čeká. Počasí bylo ideální, sluníčko svítilo a teplota kolem nuly..

Ráno jsme již tradičně vyrazili od rybníka v Olšanech. Celkem se nás sešlo 15, včetně otce Ondřeje, který na to byl patřičně vybaven boty s doživotní zárukou. Nálada byla skvělá a cesta nám rychle uběhla. V slavném Křtinském chrámu jména Panny Marie jsme se pak sešli s dalšími poutníky z našich farností Rousínov a Královopolské Vážany a při mši svaté jsme předložili naší matce Panně Marii všechny naše radosti i starosti a poděkovali jí za její neustálou přímluvu.

Do Křtin určitě všichni z nás jezdíme, nebo jsme tam už byli, ale co o tomto slavném poutním místě vlastně víme ?

Tak jsem si řekl, že to musím zjistit, vždyť máme internet a tam to přece musí být. Našel jsem si www stránky farnosti Křtiny a oddíl historie poutního místa, ale nic jsem tam nenašel. Webové stránky jsou sice moderní nové, ale asi ještě ne zcela hotové. Začal jsem hledat dál, až jsem našel původní www stránky poutního místa Křtiny od roku 2017 již neaktualizované. Ale tam ta historie poutního místa je a doporučuji k vyhledání a přečtení na webu http://krtiny.katolik.cz. Pro ty kdo přístup k internetu nemají, uvedu jen výtah z podrobné historie tohoto poutního místa.

V tomto roce si Křtiny jako poutní místo připomněly 810 let od počátku uctívání Ježíšovy matky. Velké oslavy se konaly v roce 2010, kdy se připomínalo 800 let od počátku této tradice.

Křtiny, chovající skutečnou perlu mezi našimi barokními stavbami, Santiniho chrám Panny Marie, totiž představují jedno z nejstarších a nejpamátnějších poutních míst na Moravě. Jeho dávný duchovní význam lze tušit již ze samotného jména obce, které lidová tradice i moderní jazykovědná pátrání dávají do přímé souvislosti se slovesem "křtít". Podle legend byli v blízkém "Údolí křtu" (Vallis baptismi, Křtinské údolí) křtěni pohané po příchodu křesťanství na Moravu. Podle starého vyprávění ve zdejším údolí křtili přímo svatí Cyril a Metoděj a jejich žáci.

Historie Křtin je nerozlučně spjata s řádem premonstrátů. Do Čech se dostali již na počátku 40. let 12. století, kdy za podpory Vladislava II. založil olomoucký biskup Jindřich Zdík premonstrátský klášter v Praze na Strahově.

Premonstráti zakládali nové kláštery, z nichž nejdůležitější byly Želiv, Litomyšl, Milevsko, Teplá, Klášterní Hradisko, Louka u Znojma a později Nová Říše. Mezi nimi zaujímal významné postavení klášter v Zábrdovicích (dnes součást Brna), do jehož správy patřila od samotného počátku obec Křtiny. Roku 1210 byl vystavěn podvojný panenský klášter ve Křtinách. Zánik kláštera se klade do r. 1423, kdy byl husity do základů rozbořen a kdy byl poškozen i místní kostel. Přidává k tomu zprávu o vyvraždění řeholnic ukrytých v klášteře. Jejich těla prý byla pochována pod troskami zdí.

Premonstráti nikdy neopomněli zdůraznit, že zdejší půda je posvěcena krví nevinných panen, které zde statečně položily život pro Krista. Toto vědomí nemohlo jistě zůstat bez odezvy u poutníků, zvláště když jim bylo ukazováno přímo samotné místo, kde měly být tyto panny od husitů povražděny. Nalézalo se poblíž většího křtinského kostela a zasahovalo až k dnešnímu vchodu do ambitu.

Je velmi pravděpodobné, že by oba původní křtinské kostely zůstaly zachovány do dnešních dnů a že by na jejich místě nikdy nevyrostl monumentální Santiniho chrám Panny Marie, kdyby ke Křtinám nechovala živý náboženský vztah boskovická paní Zuzana Kateřina Liborie z Dietrichsteina, rozená ze Zástřizl. Bylo to především uzdravení jejího muže Jana Bohuše Morkovského ze Zástřizl, který se, ač těžce nemocný, uzdravil právě v okamžiku modlitby paní Zuzany před sochou Panny Marie Křtinské. Podruhé to byla právě paní Zuzana, která si ze Křtin odvezla zdraví. Když byla stižena v Olomouci mrtvicí a léky jí nepomáhaly, nechala se přenést do Křtin a zde prosila P. Marii o pomoc. Druhý den vstala zdráva. Jako poděkování za své uzdravení věnovala kostelu ve Křtinách 6 stříbrných svícnů, ustanovila pouť z Boskovic do Křtin a věnovala premonstrátům panství Jesenec. Výtěžek z tohoto panství měl být použit k zabezpečení výstavby kostelů ve Křtinách a v Jesenci.

Protože každoroční příliv poutníků k Panně Marii do Křtin neustále narůstal, začali premonstráti hledat vhodného člověka, který by se ujal projektu výstavby nového chrámu.V té době pracoval na Moravě vynikající český architekt italského původu Jan Blažej Santini Aichel (1677-1723). Santini představoval vůdčí osobnost naší barokní architektury. Z jeho předchůdců působících v českých zemích s ním snese srovnání jedině podobně geniální architekt jako on, Petr Parléř, činný za vlády Karla IV. a Václava IV.

Santiniho dílo ovlivnilo hlavní vývojové trendy v umění nejen u nás, ale i v ostatních zemích Evropy.

Styl jeho tvorby byl však pro většinu jeho současníků stěží přijatelný, zdál se jim totiž příliš vizionářský. Santini byl proto spíše obdivován než chápán. Na Moravu se dostal díky opatovi cisterciáckého kláštera ve Žďáru nad Sázavou Václavu Vejmluvovi. Ten se záhy stal jeho největším mecenášem a podporovatelem.

Již v roce 1718 připravil Santini několik variant podoby nového chrámu a celého poutního místa tyto návrhy však byly několikrát přepracovány, než bylo schváleno konečné řešení.

Chrám Panny Marie začal sice stavět opat Bartlicius, přesto se hlavní zásluhy o jeho vybudování po právu připisují jeho nástupci opatu Kryštofu Jiřímu Matuškovi (1738-1777). Matuška dostavění chrámu podřídil veškerou svou energii, když se jako pětatřicetiletý postavil do čela zábrdovického kláštera.

Chrám Panny Marie byl však nakonec slavnostně konsekrován (vysvěcen) až 21. dubna 1771 (hned po velikonocích). Vysvěcení se ujal olomoucký světící biskup František Matěj Chorinský. Stalo se tak 43 roků po zahájení jeho výstavby a takřka šest desetiletí od počátku realizace celého projektu. Krátce po této slavné události se opat Matuška dožil svých významných kněžských jubileí (r. 1772 padesáti let od složení řeholních slibů, o pět let později padesáti let kněžství) a r. 1777 se vzdal své opatské hodnosti a odešel na odpočinek do Křtin. Zde 3. listopadu téhož roku zemřel a o tři dny později byl pochován v hrobce pod chrámem Panny Marie. Tak nakonec zůstal i po smrti blízko svému dílu, kterému zasvětil velkou část svého života.

Toto dílo, naplňující odkaz paní Zuzany z Dietrichsteina i tužby a snahy jeho předchůdců, můžeme obdivovat i dnes s odstupem více než dvou století. Již v r. 1944 napsal znalec Santiniho tvorby F. M. Žampach, že křtinský chrám "svým řešením, výstavbou i výzdobou plně opravňuje názor, že je to nejkrásnější barokní stavba církevní v českých zemích". Ne nadarmo bývá nazýván "Perla Moravy". Chrám Panny Marie, dlouhý 55 m a široký 37 m, je největší Santiniho stavbou vystavěnou na půdorysu řeckého kříže. Monumentalitu vnitřního prostoru vytváří směle řešená centrální kopule čnící do výše přes třicet metrů, oživená rozsáhlými Etgensovými freskami. Přes tyto své rozměry působí interiér chrámu vzdušně a lehce. Tohoto efektu je dosaženo dostatečným prosvětlením celého prostoru i příznivou tóninou nástropních fresek.

Není pochyb, že výstavbou křtinského chrámu premonstráti beze zbytku naplnili biblická slova Šalamounova, na něž upozorňují na mramorové pamětní desce věnované vysvěcení chrámu a umístěné na jeho zdi za hlavním oltářem: "…nebo dům, který já stavěti chci, veliký býti má a slavný…" (II. Par. 2,9).

Jak šel čas tak se Křtinami prohnali tatarské hordy, Švédové a bylo zde také ubytováno 1 300 pruských vojáků za války prusko-rakouské.

Ve 20. století byl křtinský chrám průběžně opravován, zvláště po II. světové válce, kdy byla 25. dubna 1945 výbuchem letecké pumy zdemolována část ambitu a pod ním se nacházející hrobka. Poškozena byla i střecha chrámu Panny Marie, jež byla na četných místech proděravělá od střel a měla poničenou část krovu. Další škody byly způsobeny na fasádě.

Velké opravy chrámu a dalších staveb prováděl farář František Marek (1932-1957). V tomto díle pokračoval i jeho nástupce Jaroslav Samson (1957-1973). Roku 1974 zahájil křtinský děkan Tomáš Prnka nejrozsáhlejší rekonstrukci chrámu

Panny Marie v jeho historii, která počítá s celkovou obnovou stavby od střechy až po podzemí. Na všech střechách byl položen nový měděný plech a báně na věžích, mariánský znak nad kopulí a dvouramenný kříž na věži byly potaženy zlatem. Přitom byl v báni nad chrámovou kopulí nalezen zápis z 15. 7. 1845, který dokladuje obnovu střech po požáru, jenž ho postihl v r. 1844. Byla také opravena a rozšířena zvonkohra. Náklady na opravu v letech 1974 – 2009 dosáhly částky cca 160 mil. Kč.

S účinností od 1. července 2008 je Nařízením vlády 170/2008Sb. prohlášen křtinský poutní chrám Národní kulturní památkou. *Václav Slovák*

Karneval 2020

Tento rok je velmi netradiční v mnoha ohledech. V době po Vánocích, kdy teprve všechno začínalo, jsem netušila, jak moc jiný bude letošní rok od ostatních. V té době jsem také začala chystat karneval pro děti.

Letošní téma bylo Cirkus. Děti mohly přijít v různých maskách, vybít přebytečnou energii, pobavit se s kamarády, zatančit si, zahrát si nějaké kratší hry a také vyhrát nějakou cenu v tombole. Doufám, že si karneval děti užily plnými doušky.

Pro mě byl tento karneval velmi netradiční, většinou jsem pomáhala s organizací různých akcí, ale sama jsem na to nikdy nebyla. A taky tentokrát jsem na to nebyla sama díky našim farníkům. Jsem moc ráda za veškerou pomoc za to, že se mohl karneval uskutečnit a že proběhl bez větších zádrhelů. *Ludmila Žídková*

Farní Masopust

Již se stalo tradicí, že se poslední neděli před Popeleční středou scházíme v Sále Svornosti, abychom společně poseděli a pojedli spoustu masopustních dobrot. Ne jinak tomu bylo i letos. V neděli 23. 2. 2020 jsme se sešli v 16 hod. Mimo dobrého jídla a pití nás čekalo plno zábavy. Celým odpolednem nás provázala CM Kalečník pod vedením Pavla Švejnohy. Letos nás nečekala žádná scénka v podání mládeže, ale zato nás překvapili malí hudebníčci, kteří taktéž pod vedením Pavla Švejnohy předvedli spoustu krásných písní a skladeb. Pavel Švejnoha vede nejen CM Kalečník ale tyto malé děti pod názvem Kalečníček. Je moc krásné, že jsou naši nejmenší vedeni k hraní na hudební nástroje a zvláště získávají vztah k lidové písni. Práce s dětmi je poslání a vyžaduje píli a trpělivost. Takový vedoucí kroužku či učitel bývá vzorem pro děti a v mnohém ovlivní i jejich budoucí život, což bývá pro každého, kdo s dětmi pracuje velmi zodpovědný a náročný úkol, proto patří všem a zde i Pavlovi Švejnohovi velký dík. Bylo opravdu krásné sledovat, jak jsou rodiče na své děti pyšní, a jak to té drobotině jde pěkně od podlahy. Tak není divu, že děti z Kalečníčku sklidily mimořádný potlesk.

Po té nastoupili na řadu ti dospělí z CM Kalečník a tak jsme si mohli zazpívat lidové písničky, zanotovat si a popovídat. Jak jsme již psali, nechybělo ani dobré jídlo, tentokrát to byl výborný masopustní hovězí gulášek od hospodského Oty Valehracha, chlapci ze Svornosti roznášeli dobré víno a vzduchem se nesla příjemná atmosféra. Stejně jako každý rok donesli naši farníci buchty, koblížky i slané pochutiny a samozřejmě nechyběla ani tombola. Cen bylo mnoho, a tak každý kdo přišel, neodešel s prázdnou…

Děkujeme všem organizátorům a zvlášť CM Kalečníku. Doufáme, že se situace zlepší a my se opět sejdeme na dalším ročníku Farního masopustu. *redakce*

Dárek pro otce Ondřeje k narozeninám

Otec Ondřej se narodil poslední květnový den a je už naší farnosti druhým rokem. Tentokrát slavil své 45. narozeniny, tedy půlkulatiny . Vymyslet dárek pro kněze bývá dosti obtížné, končila se první vlna pandemie a začalo rozvolňování. Usilovně jsme přemýšleli, co mu koupíme. Jedno odpoledne, kdy jsme si s ním povídali, zabrousili jsme na toto téma a zeptali se jej, co potřebuje a co by mu udělalo radost. Jmenovali jsme různé věci a zážitky, načež otec vždy odpověděl. … to nepotřebuji a to nemusíte… Nakonec dodal: „ já nic nepotřebuji, nic nekupujte, vše mám, pro mě jste největším dárkem vy, mně potěší nejvíce to, že se za mnou zastavíte, popovídáte a věnujete mi část svého času ". A to byl impuls k naší oslavě. Po dlouhé době byla příležitost se opět sejít a být spolu a k tomu otcovy narozeniny, jakoby se to přímo nabízelo. Dne 14. 6. jsme se sešli v sále Svornosti (původně měla být oslava venku, ale vzhledem k počasí jsme se přesunuli do sálu). Maruška Bendová s manželem připravili občerstvení jejich stejky a grilovaný oštěpek neměl chybu, k dobrému masu nechybělo ani pivo od pana Pivečky, víno a mnoho dobrých věcí.

Na otce Ondřeje ale čekaly ještě dva dárky, o první se postarala Helenka Soldánová, která složila písničku a s naším příležitostným sborem a harmonikou otcovi zazpívali velice humornou píseň, šitou přímo na míru. Byla spousta legrace. Protože otec Ondřej poslouchá rád muziku a bez ní, jak říká, by nemohl žít, připravili pro něho mladí taneční choreografii na hudbu skupiny ABBA - Dancing Queen a skupiny Village People - YMCA. Holky trénovaly choreografii několik týdnů pod vedením Alenky Strážnické, která choreografii vymyslela a nacvičila.

Myslíme, že otec byl ze všech dárků nadšený a také na setkáních s biřmovanci projevil vřelé díky slovy: „ to byl nejhezčí dárek, který jsem kdy dostal, protože jste si našli čas pro mě a zároveň jste vytvořili krásné společenství, co víc jsi kněz může přát – dávejte kus sebe ostatním po celý život „. A tak naše mise byla splněna, setkali jsme se po dlouhé době, pobavili se a pojedli, povyprávěli u dobrého pití, zkrátka byli spolu.

Doufáme, že nás taková setkání všechny těší a Ondrovy narozeniny se stanou již tradičním setkáním a takovým farním dnem. Na závěr bychom chtěli poděkovat všem, kteří finančně přispěli na narozeniny. Náklady bohužel nebyly za příspěvky zdaleka pokryty, ale díky sponzorům jsme nakonec mohli zaplatit tuto pěknou akci. Poděkování patří našemu „gril-teamu“ z Vážan, celému sboru pod vedením Heleny Soldánové a biřmovancům, Markétě Pekaříkové a v neposlední řadě ostatním dobrovolníkům, kteří pomáhali s přípravou za organizací celé akce.

redakce zpravodaje

Tak trochu jiné Velikonoce

Letošní rok přinesl do našich životů poznamenané pandemií mnoho nového nečekaného a dosud nepoznaného. Týká se to samozřejmě i života našeho farního společenství. Od postní doby až do dnešních dní, jen s krátkou výjimkou, nemůžeme prožívat společně církevní rok, slavit mše svaté a další slavnosti.

Prožívat je můžeme pouze v soukromí, jen se svými nejbližšími, tak tomu bylo i o Velikonocích. Otec Ondřej však chtěl, aby obřady Velkého pátku, Velikonoční vigilie a Hodu Božího v našem kostele proběhly, proto mi na Zelený čtvrtek večer volal, jestli bych nepomohl přijít ministrovat. Obřady těchto dnů jsme zvyklí prožívat společně v plném kostele, letos jsme tam byli sami. Při pohledu do prázdného kostela mi bylo smutno po vás všech, které jsem v duchu viděl, jak jste s námi a podílíte se na obřadech. Uvědomoval jsem si, že jsem bral mnohdy všechno samozřejmě, najednou je všechno jiné. Věřím, že i většině z vás chybí společné setkání v kostele, a že až se opět sejdeme, budeme za to více vděčni a více si toho i vážit.

Přeji Vám všem požehnané Vánoce.

Václav Hůlka

Pochvalu si zaslouží všichni účastníci pouti

...Věřící z Čech a Moravy věnují od dávných dob značnou pozornost poutním místům v Rakousku. Zvláště pak **Mariazell**, ležící vysoko v Türnitzských Alpách v nejsevernějším cípu Štýrska, rozprostírající se tam v údolí řeky Salzy, je láká z mnoha důvodů. Historie města se datuje od 21. prosince 1157. Tehdy do těchto míst došel mnich Magnus z benediktinského kláštera sv. Lambrechta, který byl pověřen správou zdejší církevní obce. Postavil zde kapličku zasvěcenou Panně Marii.Na jejím místě dnes stojí impozantní bazilika. V minulosti prošla několika zásadními změnami. Dnes se v jejím čele tyčí tři vysoké věže. Centrální je gotická a dvě postranní jsou barokní. V minulosti utrpěla ničivými požáry, za nimiž stáli nájezdníci z Osmanské říše. Během napoleonských válek město dobyli francouzští vojáci a zřídili si z něho svou vojenskou základnu.

V roce 1978 se Mariazell dočkala statutu města. Pak v roce 1983 ji navštívil papež Jan Pavel II. a v roce 2007 papež Benedikt XVI. Dne 8. 8. 2020 toto svaté místo navštívili jihomoravští poutníci. Zájezd pro ně uspořádala paní Jarmila Hladká, která je doprovázela po celou dobu putování slovem o historii s důrazem na její geografické zvláštnosti. Duchovní stránka pouti byla podporována P. Václavem z biskupství v Brně, P. Josefem Kohoutkem, farářem z Brodu nad Dyjí a P. Pavlem Kopeckým, farářem z Čebína. Společně pro účastníky odsloužili mši svatou v loretánské kapli v katedrále. Vedli nás přes všechna zastavení přírodní křížové cesty, která končila na návrší Kalvárie nad městem. V okolí katedrály se nachází samostatné kaple sloužící jako modlitebny pro poutníky. Náš program byl nabitý,

splnit ho, bylo opravdovým organizačním mistrovstvím. V parném letním dni se nám dostalo krátkého osvěžení v blízkosti města, kde se rozkládá jezero s křišťálově čistou vodou a také mnoho dobrot převážně z rakouské kuchyně. Jezerem také prochází hranice mezi spolkovými zeměmi Štýrskem a Dolním Rakouskem. Cesta autobusem neustále stoupá a je obdařena spoustou zatáček. Vyžaduje značnou zručnost řidiče s praxí vycvičené pozornosti. Doprovodnou zeleň liniových staveb i vodních toků tvořili rozličné listnaté dřeviny a od nich se odvíjela pásma lesů smíšených téměř až k vrcholkům hor. Nikde jsme nespatřili suchý strom, jen samá zdravá a bujná zeleň. Posledním krátkým zastavením byl Lilienfeld. Nachází se zde opatství založené v roce 1202 štýrským vévodou Leopoldem VI. Babenberským. Honosná katedrála je místem posledního odpočinku české královny Markéty Babenberské (1204/1205 - 1266). Byla manželkou Přemysla Otakara II.

S Rakouskem jsme se loučili s bohatým repertoárem mariánských písní. Mnozí z poutníků s překvapením zjistili, že se nacházíme v Brně a navíc včas. Všichni stihli navazující spoje do svých domovů.

Ing. Václav Hlaváč

U Sedmibolestné Panny Marie na Lutrštéku

V knize „Lidé plánují, Bůh se směje“ jedna newyorská rabínka odlehčenou formou vypráví o vlastní cestě k Bohu, o snaze vyrovnat se v životě s tím, když se něco nevyvíjí podle našich představ. Je to v deseti kapitolách stručný návod, jak dosáhnout takovéto dovednosti, která nás v životě bude posouvat k pravdivému životu, v pokoře nalézat cestu k Bohu a nacházet smysl v životních událostech. Jak trefný příměr, když se v letošní nelehké „koronavirové době“, ve které je plánování něčeho hazardem, vydáváme na farní pouť k Panně Marii Sedmibolestné, v tom krátkém mezidobí, kdy povolila striktní opatření a my se můžeme v krásném podletním nedělním dni nadechnout a vykročit s modlitbou a mariánskou písní. Jak vzácný okamžik, který tradiční pouť činí neobyčejnou, neopakovatelnou a nevšední. Kráčíme cestou prošlapanou našimi předky a zanecháváme stopy pro generace dalších poutníků. Každý neseme své chvály, díky a zejména prosby za naše nejbližší, které nosíme ve svém srdci a kteří jsou naší součástí. Říká se, že jsme odpovědni za všechny, které jakýmkoliv způsobem k sobě připoutáme. Mysleme na to vždy, když pro ně můžeme něco udělat. A milosti a požehnání získaná na poutním místě u naší nebeské Matky, jsou nevyčíslitelným darem, prověřeným staletími.

Mše svatá na Lutrštéku se letos koná venku, obětní stůl je vynesen před kostelík a my cítíme, že Ježíš prochází mezi stojícími a klečícími poutníky, s vánkem nám dýchá do tváří a slunečními paprsky nás zahřívá. Milým hostem je hlavní celebrant mše svaté P. Josef Konečný, vojenský kaplan z Lulče.

Přijal pozvání na poutní místo a v kázání se s námi podělil o svoji nedávnou osobní zkušenost, kdy „člověk plánuje a Bůh se směje“ a my znovu zakoušíme moc Někoho, kdo nás zcela přesahuje, a přesto je nám tak blízko.

Zde je jeho příběh, který s osobním svolením poskytl:

*„**Vyšší bere***

Jako vojenský kaplan pořádám v Pastoračním centru duchovní služby AČR v Lulči koncerty pro veřejnost. A letos k nám zavítal Vojenský umělecký soubor Ondráš. Vše probíhalo podle plánu, přijeli dopoledne, připravovali se na vystoupení… A mně zazvonil telefon. Volala moje švagrová Maruška. Velice nesmělým, ale naléhavým hlasem řekla, že v Kostelanech na Kroměřížsku umírá 23 letý Ondřej. Její rodina a všichni přátelé by byli rádi, když bych jej přijel připravit na cestu k věčnosti. A dodala: „Vím, že to není možný, že tam máš za chvilku koncert, ale musela jsem Ti to zavolat“. Dlouho jsem neváhal, rozjel jsem se tam.

Mladý muž nevnímal, těžce dýchal s pomocí přístroje. Jeho maminka mně řekla, že on není pokřtěný, ale jistě by teď proti křtu nic nenamítal… A opravdu. V okamžiku křtu procitnul, široce otevřel oči, a když jsem jej pozdravil, vysvětlil svoji přítomnost a sdělil, že jej ještě posilním a povzbudím svátostí nemocných, vytušil jsem, že není proti. Naopak, v jeho očích se objevil pokoj a odevzdanost do vůle naší i Boží.

Zanedlouho, dne 8. září - na narozeniny Panny Marie - zemřel. Opět mně volala naše Maruška, že si rodina přeje, abych pro Ondřeje vykonal pohřební mši svatou. Mrknul jsem do kalendáře a s lítostí to vyloučil. Pohřeb byl naplánovaný na 15. září - na svátek Panny Marie Bolestné. Jenže to byl také den, kdy se jedenkrát za měsíc v kasárnách setkávám se svým velitelem, generálem, na poradě. Omluvil jsem se. Jen co jsem zavěsil,

přišla zpráva: „Porada se bude konat pouze telekonferenčně, Vaše přítomnost není nutná.“

Představil jsem si Ondřeje, jak přichází k nebeské bráně a svatý Petr jej radostně vítá a říká: „Ondřeji, pojď dál, ale na zemi máš ještě tělo, kdo se postará o Tvůj pohřeb? A Ondřej odpoví: „Právě před několika dny jsem se seznámil s jedním knězem, ale on má poradu s generálem…“ Svatý Petr se šibalsky usměje: „Neboj se, to zařídíme…, vyšší bere.“

Co k tomu dodat. Důvěřujme Pánu, on se o nás postará, nikdy se nás nezřekne a nikdy nás neopustí. *„Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.“ (Iz 43,2).*

Věřte, každý rok se pouť zdá stejná, a přece tak jiná. Nemá smysl si vše naplánovat, vždy přináší své nové bohaté ovoce, stačí jen natáhnout ruku a vybrat si. Milosti, požehnání, oběti, dary Ducha Svatého, ochranu Panny Marie, zkušenost poutního společenství či lidské příběhy psané Dárcem života.

Pán Bůh zaplať za letošní poutní společenství a příští rok zase u Panny Marie nashledanou. *Ilona Rulíšková*

„Anděl Páně“ aneb 3 krát 90 vteřin

Je ráno a probouzí mě zvonění zvonu na našem kostele svaté Barbory. Není to jen zvuk zvonu, ale „Anděl Páně“, který přede mnou otvírá náruč Boží a zve mě ke spočinutí a vykročení do nového dne. Tuto modlitbu ohlašují zvony kostelů 3krát denně a vybízí nás k zastavení v úprku dne s možností modlitby a chvály Boha.

Jak se modlitba „Anděl Páně“ dostala do našeho každodenního života? Když František z Assisi podnikal misijní cestu do Egypta a do Turecka, slyšel 5krát denně volání muezzinů z minaretu, jak svolávají věřící k modlitbě k Alláhovi. Po návratu z misijní cesty napsal bratřím v klášteře: *„A Jeho (Boží) chválu zvěstujte a kažte všem lidem tak, aby v hodinu, když vyzvánějí zvony, aby veškerý lid na celé zemi vzdával chválu a dík všemohoucímu Bohu.“* Další listy napsal panovníkům v Evropě: *„A vzdávejte Pánu čest, že bude každý večer heroldem nebo nějakým znamením ohlašováno, že všechen lid má vzdávat chválu a dík Bohu, všemohoucímu Pánu.“*

V roce 1263 rozhodl generální ministr františkánů bratr Bonaventura z Bagnoreggia na generální kapitule v Pise:

„Bratři ať vedou věřící k tomu, když se v klášterech zvoní ke kompletáři, aby třikrát pozdravili Pannu Marii. Ať to dělají stejnými slovy, jak Marii pozdravil anděl Gabriel: Ave Maria. Ve všech konventech ať se večer třikrát zvoní na poctu Matky Boží. Všichni bratři ať pokleknou a třikrát se modlí Ave Maria, gratia plena (Zdrávas Maria, milosti plná.)

V roce 1318 tuto modlitbu církve potvrdil papež Jan XXII. V trojím zvonění během dne se v křesťanské tradici ustálil obraz večerního zvěstování archandělem Gabrielem Marii, polední obraz Ježíšova ukřižování a ranní obraz jeho Vzkříšení.

A jak se modlitbu modlit? Při zvonění zvonů, v tichosti sami, v rodině nebo ve společenství.

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii
a ona počala z Ducha Svatého. (Lk 1,28)
Zdrávas Maria…
Maria řekla: „Jsem služebnicí Páně,
ať se mi stane podle Tvého slova. (Lk 1,38)
Zdrávas Maria…
A Slovo se stalo Tělem
a přebývalo mezi námi. (Jan 1,14)
Zdrávas Maria …
Oroduj za nás svatá Boží Rodičko,
aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.
Modleme se:
Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, Tvého Syna, vlej nám prosíme do duše svou milost, ať nás jeho umučení a kříž přivede ke slávě vzkříšení.
Skrze Krista našeho Pána. Amen.

V této modlitbě si připomínáme událost vtělení Božího Syna, který přišel na náš svět. V minulosti nebyly hodiny, lidé nenosili hodinky a hlas zvonu pomyslně dělil čas jejich dne na čas práce, odpočinku a setkání s dárcem života, milosti a odpuštění. Za zvuku kostelních zvonů naši předkové smekli, pokřižovali se, poklekli a pomodlili se modlitbu zvěstování Páně, nakratičko zastavili běh svého denního času a tento v úctě odevzdali Bohu.

Také nám dává v dnešní uspěchané době možnost zastavení a kratičkého setkání se Stvořitelem a dárcem všeho. Ráno je to možnost poděkovat za odpočinek v noci a svěření sebe, svých blízkých a všech, které nosíme ve svém srdci Bohu v novém dni, s prosbou o ochranu a požehnání. V poledne je příležitostí k poděkování za již vše přijaté s prosbou o ochranu do dalších chvil dne. Večer je možností poděkovat za všechny dary dne, za pomoc a ochranu, s ohlédnutím se a předložením svých skutků celého dne Pánu. Je okamžikem prosby o odpuštění a také chvílí odpustit těm, kteří třeba ublížili nám.

Vzorem nám může být i papež František, který se modlitbu „Anděl Páně“ modlí o nedělích a svátcích ve 12 hodin na Svatopetrském náměstí, aby zdůraznil, že je to společná modlitba celé církve.

Učme tomu i naše děti. Je smutné, když se dětí v náboženství zeptáte, proč zvoní kostelní zvony a ony odpoví, že v poledne je to „volání k obědu“ nebo že večer je tma a „chodí klekánice“.

Až zase uslyšíme hlas kostelního zvonu, zastavme se večer alespoň v myšlenkách u Panny Marie při radostné zvěsti o početí Ježíše Krista, v poledne postůjme s Marií v bolesti pod křížem ukřižovaného Ježíše a s novým ránem odvalme balvan od Ježíšova hrobu s nadějí na naše slavné vzkříšení a setkání s ním na věčnosti, vedeni přímluvou Matky Boží.

Pamatujme, že Bůh nám dal příslib „věčnosti“, dává nám vzácný čas, a tak mu neváhejme darovat alespoň tento nepatrný zlomek času našeho dne.

Víte, jak dlouho tato modlitba trvá? Zkuste si ji stopnout a uvidíte, že je to 3krát 90 vteřin našeho uspěchaného dne. Co je to 3krát denně 90 vteřin proti nabízené „věčnosti“?

Nestojí to opravdu za to?

Ilona Rulíšková

Jubilejní desátá pěší pouť

Na první polovinu srpna jsme naplánovali jubilejní již desátou vícedenní pěší pouť. V srpnu 2011 jsme se vydali na první, to bylo z Rousínova přes Velehrad na Svatý Hostýn. Tehdy to bylo na 4 dny a nevěděli jsme ani pořádně co nás čeká.

V letošním roce jsme se rozhodli jít opačným směrem ze Sv. Hostýna na Velehrad, po značené cyrilometodějské stezce. V úterý 11. srpna odpoledne jsme se autobusem přesunuli na Sv. Hostýn, po zastávce v bazilice a ubytování v poutním domě jsme si prošli krásnou křížovou cestu Dušana Jurkoviče. Ráno po mši sv., kterou sloužil otec biskup Pavel Posád, se deset poutníků vydalo do Hostýnských vrchů, čekalo nás 28 km. Před horkem jsme byli schováni pod korunami stromů, cesta nám pěkně ubíhala a před polednem jsme dorazili ke zřícenině hradu Lukova. Po občerstvení a prohlídce zříceniny jsme opět vyrazili na cestu.

Dalším cílem bylo poutní místo Štípa. V poutním kostele probíhají poslední rekonstrukční práce, většina oprav je provedena a kostel doslova září. Poslední část cesty nás vede přes Kostelec do Zlína, krátce se zastavíme u soch Tomáše a Jana Bati a jdeme se ubytovat na vysokoškolské koleje.

Poutníci na Velehradě

Ve čtvrtek nás čekala nejkratší etapa naší pouti, 17 km ze Zlína do Otrokovic. Z kolejí jsme vyrazili vzhůru do lesů nad Zlínem směr hrad Malenovice, který jsme si během polední přestávky prohlédli. Potom jsme pokračovali podél řeky Dřevnice na ubytovnu Morava, s krátkou zastávkou v novém otrokovickém kostele sv.Vojtěcha. Na pátek nám zůstalo posledních 25 km na Velehrad. Z počátku

nás u řeky Moravy provázeli komáři, ale naštěstí jen do chvíle, než jsme začali stoupat do lesů, kde byl příjemný chládek. Polední odpočinek jsme strávili na trávníku ve stínu kostela v Jankovicích. Po zastávce u Králova stolu už zbýval jen krátký úsek cesty kolem vinic do Modré a pak nás už vítal poutní Velehrad. Tam nás již očekával otec Ondřej, který s místním knězem sloužil v bazilice mši svatou na zakončení naší pouti.

Děkuji všem, kteří se pouti zúčastnili a přispěli tak k udržení tradice.

Helena Hůlková

Dětští farníci

Když jsem dostala úkol napsat, co se letos událo v „dětské kategorii“ farníků, první reakce byla nasnadě: Vždyť letos se nic neděje! Nic? Opravdu nic? Tak velkou událost, jakou je koronavirová epidemie, jsme asi nikdy nezažili - tedy pokud neberu v úvahu ty, kteří ještě pamatují válečné útrapy. Pravdou je, že současná situace nám změnila zaběhnuté systémy a vymazala akce, na které jsme byli zvyklí, ale zase nastartovala jiné možnosti, o kterých se nám dříve ani nesnilo. V době, kdy se ještě o koronaviru šeptalo jako o jakési vzdálené čínské nemoci, proběhl tradiční farní karneval v trošinku netradiční podobě.

Jeho vedení se ujala Liduška Žídková spolu s několika rousínovskými biřmovanci. Někdo se zapojil víc, někdo méně, nicméně všichni měli možnost předvést svou představu cirkusu, jak hlásalo téma karnevalu.

Ještě nedoznělo všeobecné karnevalové veselí a svět se začal propadat do karantény.

.

Přestávaly se plánovat a realizovat již připravené akce, utichal školní život i mimoškolní aktivity a pracovní nasazení rodičů se rozdělilo na pracovní úvazek v zaměstnání a pracovní úvazek školní výpomoci při domácím vzdělávání dětí. Na pravidelnou distanční výuku přešlo i náboženství školních dětí. Tady chci rodičům poděkovat za skvělou spolupráci a milé zpětné vazby. Tohle považuji za významný klad koronavirové situace.

Protože byla přísná pravidla 25. května uvolněna, podařilo se nám několika setkáními doplnit vzdálenou přípravu prvokomunikantů tak, že 21. června v kostele sv. Václava v Rousínovci přistoupilo se vší slávou k 1. svatému přijímání deset dětí z našich farností. Nebýt roušek, které dostaly na závěr na památku, snad by si na koronavirus nikdo ani pořádně nevzpomněl.

Podobně to dopadlo s farním táborem v Jeseníkách. Děti si sice přivezly dezinfekci, roušky i jednorázové rukavice, průběh tábora to však nijak negativně neovlivnilo. Pod dohledem svaté Korony od první chvíle vytvořily jednolité rodinné společenství, které si deset dnů vyměňovalo dopisy se sv. Pavlem a hrami poznávalo jeho život a odkaz pro nás. Ačkoliv tábory bývají vždycky fajn, letos bylo znatelné, že děti si více vážily společných chvil, byly k sobě milé a ohleduplné. Následné reakce rodičů i dětí vypovídají o tom, že letos do táborového dění vložily své srdce a tato investice se jim vyplatila.

Nový školní rok začal zvědavým očekáváním: do jaké míry se vrátí jarní karanténní opatření? Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Téměř v zárodku byly udušeny plánované aktivity a bohoslužby i výuka náboženství se přesunuly zpět do distanční formy.

V tichosti jsme přešli do nového liturgického roku a nezbývá než si přát, aby naše osobní víra i víra našich rodin vyšla ze zkoušky, kterou nám připravil malilinký virus, bez úhony, abychom si uvědomili, že omezení svobody těla neznamená omezení svobody duše ani omezení vztahu k Bohu.

Víra v Boha a praktikování náboženství není zájmovou činností, které se věnuji, když už jsem vším ostatním přesycen a nudím se. Víra v Boha a její praktické prožívání je trvalý styl života, který mě má dovést k životu věčnému. Doufám, že se v něm jednou všichni sejdeme.

Mgr. Jana Zehnalová, katechetka

Zpřístupnění fary v Rousínově na náměstí

Na rousínovském náměstí snad nikdo nepřehlédne budovu fary. Mnozí z vás pamatují léta, kdy zde působil děkan Mareček. Poté co byla pro kněze zprovozněna fara v Rousínovci, zůstala tato krásná budova opuštěna. Později byla fara na delší čas pronajata a byla zde zřízena cukrárna, která se těšila ještě před pár lety hojnou účastí spokojených hostů, kteří se zde rádi zastavili na dobrém zákusku a kávě. Bohužel nájemník pan Ferby , ukončil svůj nájem a pak jsme na nájemníky moc štěstí neměli, cukrárna už nefungovala, jak měla a fara zůstala opuštěná a zpustlá.

Fara je ve špatném stavu a zůstává otázkou, zdali bude nějakým účelným způsobem využita. Stávající stav na nádvoří byl žalostný, na dvoře zůstalo mnoho starých věcí, hromady stavební

sutiny a polorozpadlé dřevěné konstrukce či pletiva, zarostlé kopřivami a jiným plevelem. Zkrátka nebyla to vůbec pěkná vizitka naší farnosti. Tak jsme se rozhodli, že prostor dvora a přízemí necháme alespoň vyklidit. Odvezla se stavební suť, vzniklá zřejmě při rekonstrukci přízemí, bylo odvezeno několik kontejnerů starých nepotřebných věcí. Byly vyklizeny prostory stodoly a navezena nová zemina na nádvoří. Vnitřní prostory v přízemí fary, které se před lety zprovoznily, byly v lepším stavu, tak jsme se je rozhodli trochu zvelebit.

Provedli jsme drobné zednické práce, byla provedena kontrola elektrických rozvodů. Zprovoznil se vodovod, odpady a WC až na drobnosti byly v pořádku. Dále jsme provedli výmalbu přízemí. Instalovali jsme nové okno a dveře, renovovali jsme původní dveře ve dvoře a instalovali jsme tam elektrická kamna. Pak už jen zbývalo vše uklidit. Do stávající kuchyňky jsme zakoupili skřínku a vybavili prostory. Naším záměrem bylo zpřístupnit přízemí fary proto, abychom se zde mohli scházet s Vámi a s dětmi či mladými. Je naším přáním, aby v těchto prostorách mohla probíhat různá setkání (pastorace, výuka náboženství, přednášky drobné oslavy.)

Proto také od září byly bohoslužby pro mládež a děti v kostele Maří Magdaleny, aby děti před bohoslužbou absolvovaly setkání s katechezí v blízkosti kostela. Probíhaly zde i přípravy na biřmování. Na svatého Václava jsme se poprvé sešli v těchto prostorách, bylo to příjemné posezení a byl jsem rád za to, že jsme mohli být spolu. Věřím, že se Vám, kdo jste přišli, v těchto prostorách líbilo, i když přišla doba pande-

mie, věřím, že bude lépe a toto místo se stane novou možností našich setkávání.

Když naše společenství po pandemii ožije a stará fara bude středem našeho společenství, snad se v budoucnu pustíme už do skutečné rekonstrukce. Neboť místo staré fary s rozsáhlým dvorem je prostředí přímo stvořené pro děti a rodiny. Je sice v rušném centru města, ale zároveň je zde ve dvoře soukromí a klid.

Na závěr bych chtěl poděkovat za vstřícnost našim brigádníkům, firmám, řemeslníkům a službám Města Rousínova, kteří se podíleli na zpřístupnění této fary. Děkuji i za dobrou spolupráci s našimi „ novými“ sousedy.

Myslím, že alespoň část fary se nám podařila uklidit a zpřístupnit a co bude dál? Uvidíme, snad se nám povede toto místo probudit k životu. *P. Ondřej*

VÝZVA K DONÁTORSTVÍ do fondu PULS

Milí farníci,
minulý rok v září jste měli naposledy možnost darovat svůj příspěvek prostřednictvím vyhlášené kostelní sbírky pro účely fondu PULS.

Co je PULS?
- **PULS je fond** zřízený na podporu kněží a pastorace Brněnským biskupstvím, jehož motto zní:

„Velká rodina malých dárců“.

Vzhledem k tomu, že tato účelová sbírka se letos nekoná, rádi bychom vás za naši farnost pozvali do rodiny malých dárců, kteří pravidelně přispívají a stali se tak donátory fondu PULS.

Z farního zpravodaje brněnské diecéze:
„Koncem září fond PULS slaví své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou Vaši podporu.

Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset milionů korun. Mám také radost z toho, že během koronavirové pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala a věřím, že brzy přivítáme šestitisícího donátora.

*Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč/měsíčně za dospělého farníka, tj.**480 Kč/rok**), kterým se farnosti podílejí na zajištění mezd kněží v naší diecézi. V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokryjí.*

Od letošního roku již nebude vyhlašována sbírka na účely PULSu. Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SIPO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného darování na nějaký účel "k rozhodnutí se pro „pravidelný dar"*. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení. A právě k této změně smýšlení Vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích."*

P. Mgr. Pavel Kafka, správce fondu PULS

Letošní rok v době pandemie nám jasně ukazuje, že kněží v době omezení z kostelů nezmizeli, ale setkávají se s námi on-line formou ve mších svatých, adoracích, on-line výuce náboženství, ve vysílání TV Noe, Radia Proglas a jsou k dispozici na telefonu v potřebách věřících. Mysleme také na jejich materiální potřeby a staňme se pravidelnými donátory, nezávislými na účasti na mši svaté a osobním příspěvku do košíčku.

Nově na webových stránkách farnosti www.farnostrousínov.cz najdete na interaktivním baneru aktuální informace o počtu donátorů a příspěvcích naší farnosti, stejně tak kolik ještě farnosti zbývá vybrat.
Stát se donátorem je snadné. Stačí vyplnit přihlášku a stát se donátorem, veškeré informace najdete na www.donator.cz.

Přijměte pozvání do „Velké rodiny malých dárců"

Staňte se odpovědnými spolutvůrci zásadní změny na poli zabezpečení církve a duchovních.
Vychovávejte k odpovědnosti nejbližší ze svého okolí, děti a mladou generaci v duchu solidarity a participace na díle církve.
Staňte se další kontaktní osobou ve farnosti.

Pokud potřebujete pomoci, obraťte se na kontaktní osobu farnosti:

Kontaktní osoby ve farnosti Rousínov a Královopolské Vážany jsou:

kostel sv. Barbory Velešovice:

Ilona Rulíšková, tel. 734 690 609
Vladimíra Vahalová

kostel sv. Václava, Sv. Maří Magdalény:

Jitka Coufalová - j.coufalova@email.cz
Radana Pivečková - r.piveckova@seznam.cz

Další informace najdete na https://fond.biskupstvi.cz
Správce fondu je P. Pavel Kafka, e-mail: puls@biskupstvi.cz ; tel. 533 033 344

Ilona Rulíšková

Karanténa

Moji milí bratři a sestry,
nedá mě to, abych vás nepozdravil v tyto dny. Dny kdy jsme měli společně chválit Boha a oslavovat jeho velikost přesvatou liturgií. Jsme však omezeni nařízeními a tak se v srdci soustředíme sami na krásu před svatostánkem a oslavujeme individuálně. Před nedávnem jsme si jako každoročně připomenuli svátek svatého Dimitrije. Muže, který byl vzorem pro naše věrozvěsty, a v chrámu jemu zasvěceném na sebe oblékli Krista. Kdo z vás měl to štěstí a v Soluni mohl nasát sílu místa a to jak chrámu, tak i baptisteria v podzemí, musel cítit, jak se i do jeho žil vlévá Kristova síla.
Voda, která posiluje a dává život po mnohá staletí je v tomto místě umocněna silou svatých Cyrila a Metoděje. Tito mužové toto roucho a úděl vzali vážně. Jsme toho i my schopni ? Umíme přijmout porážku a pokračovat dál ? Neskolí nás nějaká malichernost a zůstaneme pevní a věrní?

Mnoho vlastních porážek si zaviníme sami. Jeden člověk velmi známý /Nietzsche/ kdysi řekl "co tě nezabije, to tě posílí" nevím, zda s tím lze souhlasit do důsledku. Já občas tvrdím jinou myšlenku "co tě nezabije, to tě zmrzačí". Ale i přes to, toto zmrzačení může být posilující a povznášející. Někdy nechápu mnohé věci proč tak jsou, ale v důvěře si toto odůvodním, že já ve své malosti mnoho věcí nechápu. Věřím však, že to má své opodstatnění a svou váhu.

Také jsme si připomněli všechny svaté ať oficiálně jmenované či nikoli. Lidi, kteří se snažili na této zemi maximálně přiblížit Bohu. Ty, kteří svůj život nepromarnili a významně pracovali na Božím díle. Tito nás předešli do Božího království. Tito lidé, alespoň jsem o tom přesvědčen, nepromarnili žádný okamžik svého života. Prožili plnohodnotně každou minutu. Pokusme se je napodobit a překonávejme sami sebe. Překonávejme svou lenost, svá trápení, své těžkosti v důvěře v Boha.

Věříme tomu, že nás vede a tak se toho nebojme.

Ihned poté jsme si připomněli všechny zemřelé.
Vzpomínám samozřejmě zejména na své předky na rodiče, kteří mě do tohoto světa uvedli a věřili mně. Věřili, že budu dobrý a to stojí za to naplňovat. Vždyť i Bůh řekl Mojžíšovi - na druhou desku na první místo napiš "Cti....." Sám nám toto přikázal. Nenapsal, rodiče vychovávejte své děti tak a tak. Vysvětluji si to tak, že i když cítíme křivdu od rodičů, nesmíme zatvrdit svá srdce. Musíme si vážit dědictví otců a to jak těch pokrevních, tak i těch duchovních. Jinak zemřeme my a celý náš národ.

Nesmím zde zapomenout vzpomenout velikány, kteří posvětili tento prostor, muže, kteří se snažili nás semknout v jeden celek. Mnohdy jsme na sebe nevraživí, ale stále nás přitahuje krása, pro kterou nás nadchnuli. A to je cesta do Božího království. O kom mluvím? Ano jsou to mužové, kteří nám dali příklad svou pílí, houževnatostí a silou ducha. Jsou to zejména František Sušil, Stanislav Krátký ale i Josef Mareček. Mnozí si neseme v srdci určitou zášť a křivdu, kterou dle našeho soudu na nás spáchali. Pokusme se od toho oprostit a odpusťme. I my jsme mnohdy učinili křivdu svému bližnímu. Odpusťte a bude vám odpuštěno. Nemohu zde jmenovat všechny, kteří tento kraj posvětili svou prací a to ze zcela prostého důvodu.

Má paměť je mizerná a mnohé bych opomenul. Tedy všichni, kdo jste nás předešli do slávy Boží, přimlouvejte se za nás. My pevně věříme, že se spolu setkáme před Boží tváří v plném blahoslavenství.

Nechť vám všem Bůh žehná a posiluje vás v dnešní složité době. Nezoufejme a radujme se i v této době. Velice se těším na každého z vás a věřím, že se brzy setkáme v plné radosti a zdraví.

A tak vám přeji v době oslav Kristova narození to nejkrásnější, co nás na této zemi může potkat a to je láska a úsměvy našich blízkých, klid a pohoda bez stresu.

Přeji vám, abyste měli sílu přijímat všechny strasti, které na vás dopadnou a radovali se z každého okamžiku.

Jsem s pozdravem Kristus uprostřed nás

Jiří Pleva

Slovo redakce

Vážení a milí čtenáři našeho zpravodaje, vzhledem k druhé vlně pandemie, různým omezením a vůbec situaci jaká v tomto roce panovala, jsme si nejprve říkali, že ani Zpravodaj 2/2020 nebudeme vydávat. Vždyť o čem bychom psali ?

Potom jsme se však rozhodli, že Farní zpravodaj přesto vydáme a začali jsme sestavovat náplň a najednou jsme zjistili, že toho zase nebylo tak málo, co se v roce 2020 v našem farním společenství událo, a že máme dostatek témat, takže ani nebude nutné zařadit téma „Významné opravy našich kostelů“, protože o tom informujeme vždy až v čísle 1 v následujícím roce současně s informacemi o hospodaření našich kostelů a farností.

Původně jsme rovněž některé z Vás požádali o odpovědi na tři otázky, týkající se prožívání současného stavu pandemie, kdy je velmi omezeno společné slavení bohoslužeb. Děkujeme za Vaše odpovědi. Z těchto odpovědí připravíme článek, který vyjde v čísle 1/2021 našeho Farního Zpravodaje.

Je až s podivem, že se nám podařilo v roce 2020 tolik akcí uskutečnit. Když to vezmeme postupně, jak šel rok, tak začátek roku (Farní karneval a Pěší zimní pouť do Křtin stejně jako Farní masopust a besedu o pouti do Svaté země v roce 2019) ještě bylo možné uskutečnit bez jakýchkoliv omezení. Od března však již začalo omezení bohoslužeb a společných akcí, které trvalo cca do konce května, takže ani největší církevní svátky roku Velikonoce, nebylo možné slavit při společné liturgii.

V červnu, kdy došlo k uvolnění opatření proti Koronaviru se mohlo uskutečnit 1.přijímaní dětí a podařilo zorganizovat oslavu 45. narozenin našeho pana faráře Ondřeje, uskutečnila se vícedenní pouť ze Svatého Hostýna na Velehrad, děti mohly absolvovat společný farní tábor v Jeseníkách a v září jsme se ještě mohli vydat společně k Panně Marii Sedmi-bolestné na Lutršték.

Od října se však znovu zpřísnily podmínky pro společné akce a razantně se snížil počet osob na bohoslužbách. Od 25.10. byly bohoslužby již slouženy bez účasti lidu až do 17.11. od 18.11. do 22.11. s možnou účastí 15 osob a od 23.11. s možnou účastí 20 osob. Nyní, kdy je psán tento článek situace s omezení počtu osob na bohoslužbách trvá, a nevíme, jak budeme nakonec slavit svátky Božího narození.

Protože se blíží závěr roku, přejeme Vám všem i nám, abychom tento adventní čas prožili v klidu a radostném očekávání připomínky Božího příchodu k nám lidem.

Krásné a radostné prožití Vánočních svátků a milostiplný a šťastný Nový rok 2021!

Vaše redakce Farního Zpravodaje

Seznam bohoslužeb Vánoce 2020

(Platí, pokud bude povoleno Vládou ČR, prosím sledujte ohlášky)

22.12.	**16.00 -18.00**	Habrovany - předání betlémského světla
24.12.	**15.30**	Rousínovec - sv. Václav *„Půlnoční" mše svatá pro děti a rodiče*
	22.00	Rousínov- kostel sv. Máří Magdaleny
25.12.	**8.00**	Královopolské Vážany (pokud bude opraven kostel)
	9.30	Rousínovec - sv. Václav
	11.00	Velešovice
26.12.	**9.00**	Habrovany
27.12.	**8.00**	Rousínov - kostel sv. Máří Magdaleny
	9.30	Rousínovec - sv. Václav
	11.00	Velešovice
31.12.	**16.00**	Rousínov - kostel sv. Máří Magdaleny *mše sv. za poděkování za uplynulý rok*
1. 1.	**8.00**	Rousínov - kostel sv. Máří Magdaleny
2021	**9.30**	Rousínovec - sv. Václav
	11.00	Velešovice
3. 1.	**8.00**	Rousínov - kostel sv. Máří Magdaleny *žehnání zlata, křídy a kadidla*
	9.30	Rousínovec - sv. Václav žehnání zlata, křídy a kadidla
	11.00	Velešovice žehnání zlata, křídy a kadidla

Milí farníci, v adventní době využijte příležitosti svátosti smíření u svých zpovědníků, nebo každý všední den před mší svatou a v sobotu po rorátech. V letošním roce bohužel nebude zpověď více kněžími, jak tomu bylo v minulých letech.

Farní zpravodaj 2/2020 vydala Římskokatolická farnost Rousínov, Kroužecká 1.Upozorňujeme čtenáře, že některé příspěvky neprošly jazykovou korekturou. Redakce zpravodaje : Václav Slovák, Eva Modlitbová, Ilona Rulíšková. Vychází nákladem 200 výtisků, redakční uzávěrka 27.11.2020, datum vydání 12.12. 2020. Zpracování : SMR typo.Rousínov. Obsah © 2020 www.farnostrousinov.cz